

Kapitány Máté VÁROSI KALANDOR

Harmincéves vagyok, éppen ma, így aztán nyugodtan állíthatom, hogy még előttem az élet. Végiglépdelek a gangon, a lépcsőházban penészes, torokkaparó szag fogad. Minden ismerős, mégis idegen, egy pillanatra elbizonytalanodom, jó helyen vagyok-e. Lehet valami a térdemmel, sajog a lépéseknél. A térdkalács alatt, a sípcsontonál már tizenéves korom óta van egy csontos kinövés, orvos barátom diagnózisa szerint Osgood-Schlatter-féle térdbetegség, talán emiatt fáj most is. Fogom a korlátot, úgy megyek le az utcára. Odalent nagy a hangzavar, a sűrűn parkoló autók takarásából kiugrálnak a gyalogosok, hogy átsiessenek a szűk utca túlsó felére, a hirtelen fékező autók meg dudálnak rájuk veszettül, és persze anyáznak is.

Nem tudom, hol vagyok, lövésem sincs, a magas bérházak tövében zöldséges standok, ordibáló emberek, forgalmas utca, galambürölékes-kutyaszarus járdák, antikváriumok, játékboltok, dohányüzletek – nagyváros lehet. A zebránál várakozom, hogy zöldre váltson a lámpa. Mellettem népes család, hangosan csevegnek, mégsem értem, mit mondanak, csak tompa zagyvaságok ütnek meg a fülemben.

a Marson

Elnézést, szólítok meg egy csinos csajt, ne haragudj, meg tudod mondani, hol vagyok? A csaj rágózik, végigmér, mintha el is mosolyodna, talán bejövök neki, ki tudja? Ahogy így elnézlek, a Marson, papa, a Marson vagy. Pajkosan rám kacsint, és előreszalad, zöld a lámpa. A rövid szoknyája alatt látom a fenéke alját. Megpróbálom utolérni, de a térdem nem engedi. Épphogy átérek, mire pirosra vált a lámpa. A Marson, tűnődöm, miért pont ezt mondta. Lehet, úgy nézek ki, mint aki be van állva? Nem aludtam sokat, az biztos, mostanában alig alszom. Megdörzsölöm az arcom, hátha felfrissülök.

Egy kisboltban kávé kérek, a magyar nyelvet értik, ez biztos, de valahogy mindenki olyan elkenten, alig érthetően beszél, így abban sem vagyok biztos, hogy ez valóban Magyarország. Valamiről lemaradtam? Talán gyarmatosítottunk egy országot, és a helyiek még csak törnek a nyelvünket?

Maiara Bolsson, flickr.com

Piachoz érek. A nyüzsgő embertömeget áthatolhatatlan falnak látom, óvatosan, apránként haladok előre, ahol két ember között rést látok, oda befurakodom. Van, aki hátrafordul, és észrevesz, sokan félre is állnak az útból, sőt, van, aki a sorban is előrébb enged. Kóvályog a fejem, mi volt abban a kávéban? Csak nem bedzsináztak? Megtapogatom a zsebem, a pénztárcám megvan. A mobiltelefonomat is megtalálom, de az okostelefonom helyett régi, nyomógombos vacak akad a kezembe. Tehát valaki mégiscsak kizsebelt, és ezt csúsztotta a helyére, nehogy feltűnjön, könnyebb lett a nadrágom. Körbenézek, hátha kiszúrok a tömegben egy gyanús pofát. De túl sok a gyanús pofa. Morgolódom kicsit, egyébként is éppen sorra kerülök, most már nem akarok kiállni, és újra várakozni. Mit tetszik kérni?, kérdezi egy fiatal eladólány, csúnyácska, de kedves az arca. Nyugodtan tegezz, mondom neki, nem vagyok annyival idősebb. Mikor ezt kimondom, mintha csak magamat akarnám megtréfálni, elvékonyodik és megbicsaklik a hangom. Megköszörülöm a torkom. Három körtét kérek, mondom aztán. Mást szabad lesz, csokolom?, kérdezi a lány, én fejemet csóválva fizetek.

A körtét rágcsálva eldöntöm, hogy ha már idekeveredtem, megismerem ezt az idegen várost. Úgy érzem magam, mint Gulliver, ismeretlen világok felfedezője. A végén majd eszembe jut, hogy kerültem ide.

tehetetlen rongybábu

Kiszúrok egy buszt a távolban, a megállóban áll, a motorja már berreg. A térdem miatt nem akarok futni, de azért megpróbálom, hátha még elcsípem az indulást. Az első két lépés után azonban kifordul alólam a lábam, és hatalmasat esek a betonon. A tenyeremmel valamelyest tompítom a becsapódás erejét, de a testem, mintha tehetetlen rongybábu lennék, nagy ütést kap. Látom, egy csapatnyi kamasz kiröhög, egyikük fel is vesz a telefonjával, estére már biztos a youtube-on lesz, ahogy a földön fekszem szerencsétlenül. Középkorú hölgy siet hozzám, hogy felsegítsem, és hiába

nyőszörgöm neki, hogy köszönöm, magam is boldogulok, csak úgy tudok talpra állni, hogy közben rátámaszkodom a vállára. Előfordul, súgja a hölgy, lágy a tekintete, ettől valamiért annyira elérezékenyülök, hogy könny szökik a szemembe.

Mi történik velem? Régebben nem voltam ennyire érzélgős. Talán tényleg vízválasztó ez a harmincadik születésnap. Talán innentől elindulok a lejtőn, pusztulnak szépen az agysejtjeim, pocakot ereszték, elmeszesednek a csigolyáim? Az esés miatt sajog a derekam, minden lépésnél nyilalló fájdalom szalad végig a gerincemen.

A következő buszt elérem. A tenyerem felszakadt, csöpög belőle a vér, valószínűleg emiatt adja át helyét egy férfi, hiába tiltakozom. Jól esik leülni, bár a busz kényelmetlen műanyag ülése nyomja a prosztatámat. Mindenesetre hátradőlök, és nézem, miként suhannak mellettem az idegen város utcái. Az épületek magasak, és régiek, leginkább Budapestre hasonlít a város. Az utcatáblákat nem tudom elolvasni, a busz most zötyög a macskaköveken. Aztán találomra leszálok, a biztonság kedvéért erősen kapaszkodva a busz lépcsőjét kettéválasztó korlátba.

Külvárosi területen csoszogok. Itt jóval kisebb a nyüzsgés, használtruha turkálók, számítógép szaküzletek, benzinkutak mellett haladok el. Két prosti támasztja a falat egy elhagyott gyárépületnél. Az egyik pimasz vigyorral néz rám, és odakiáltja, hogy ha áll még a cerka, akkor menjek be vele a sötétlő csarnokba. Kösz, nem, felelem, és továbbmegyek.

Ibar Silva, flickr.com

Szép parknál járok, már délután van, és gyengül a napfény. A testem már mindenhol szúr, a mellkasomra mintha ráült volna valaki, nehezen veszem a levegőt. Találok egy padot, lerogyok. Itt most jó, itt békés. Összeszedem magam, és folytatom a város felfedezését. Csak néhány perc kell. A néhány percből hosszú percek lesznek, mint mikor az ember a

reggeli ébresztőt öt percenként szundira állítja. A Nap lejjebb ereszkedik, a fák lombja között süt rám, mikor hátrapillantok, látom, hogy az árnyékom egy vézna, reszketeg alaké. A szemhéjam egyre súlyosabb, mind többször hunyom le a szemem. Aztán felbukkan egy szaladó alak, egyenest felém iparkodik, mérgesen szuszog, kapkodja a levegőt. Rosszarcú cigány, mikor megáll előttem, a térdére támaszkodik, úgy fújja ki magát. Mit akar ez tőlem? Összébb húzódok a padon, kezem ökölbe szorul. Megvédem magam, ha támadsz, tesó, gondolom. A cigány felegyenesedik, tekintete nem támadó, persze ezeknél sosem lehet tudni. Pali bácsi, mondja aztán, végre megtaláltam. Mit bácsizol itt engem, nem is ismerjük egymást, szólok megint azon a hülye, vékonyka hangon. A felesége, Ica néni már egészen maga alatt van, folytatja, azt hitte, talán elcsapta magát egy busz. Te valakivel összekeversz, mondom neki türelmetlenül, nincs feleségem. A cigány fúj még egyet, látszik rajta, hogy próbál megértő maradni, mintha fogyatékosul beszélne. Tehát rám sem emlékszik, Pali bácsi?, kérdezi, az unokái fizetnek, hogy ápoljam magukat. A szemhéjam már annyira nehéz, hogy nem bírom tovább nyitva tartani a szemem. Álmos vagyok, suttogom, hagyj békén, akárki is vagy.

Még hallom, ahogy a férfi mellém telepedik a padon, még érzem, hogy tenyerét óvatosan a térdemre helyezi, még hallom, ahogy telefonon azt mondja valakinek, igen, megtaláltam, megint elkóborolt.

Hamarosan elalszom.